

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce prap. **J. H.**, bytem, obecným zmocněncem Mgr. Martinem Obručou, se sídlem 130 00 Praha 3, Biskupcova 1713/25, proti žalovanému **Policejnímu prezidentu**, Policejnímu prezidiu České republiky, Strojnická 935/27, Praha 7, PSČ 170 89, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.2.2013, č.j.

t a k t o :

- I. Rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 8.2.2013, č.j. a**
- II. rozhodnutí Policie České republiky – ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina ve věcech služebního poměru ze dne 13.9.2012, č.j. se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- III. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 3.000 Kč do 30-ti dnů od právní moci rozsudku k rukám zmocněnce žalobce Mgr. Martina Obruči, se sídlem 130 00 Praha 3, Biskupcova 1713/25.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 8. 2. 2013, č. j. bylo zamítnuto odvolání žalobce podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů v platném znění, které podal žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně – ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina (dále jen služební funkcionář) ve věcech služebního poměru č. ze dne 13. září 2012, kterým byl podle § 50 odst. 1 služebního zákona uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku porušením základních povinností příslušníka podle ust. § 45 odst. 1 písm. a)

služebního zákona tím, že porušil služební kázeň, která podle § 46 odst. 1 služebního zákona spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů tím, že se dne 23. 6. 2012 v době kolem 03:00 hod společně s vrchním asistentem pprap. Z. H., se kterým vykonával obchůzkovou službu (hlídka JÍVA 422), dostavili na základě oznámení P. S. učiněného prostřednictvím integrovaného operačního střediska Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, do blízkosti chat Moravských kováren v rekreační oblasti..., kde od P.S. zjistili, že měl být v blízkosti chaty z důvodu jeho pohybu v blízkosti vozidel zaparkovaných u chaty, napaden neznámými muži z chaty, údajně příslušníky Policie ČR a P. S. jim zde označil místo, kde mělo dojít k jeho fyzickému napadení a které se nacházelo v blízkosti chaty, na niž vykonávali volnočasovou akci příslušníci obvodního oddělení Jihlava, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina. Žalobci bylo kladeno za vinu, že nezajistil provedení úkonů na místě činu, provedení neodkladných a neopakovatelných úkonů, jejich řádnou dokumentaci a provedení hlášené služby k zajištění dalších opatření a podle ust. § 186 odst. 8 služebního zákona bylo upuštěno od uložení kázeňského trestu, neboť k nápravě služební kázně postačuje samotné projednání kázeňského přestupku.

Předmětné rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo napadeno žalobcem prostřednictvím jeho zvoleného zmocněnce odvoláním, ve kterém napadá rozhodnutí pro jeho nezákonnost vadou předcházejícího řízení, dále pro nepřezkoumatelnost pro neurčitost a nedostatek důvodů, nesprávně a neúplně zjištěný skutkový stav a nesprávný závěr o zavinění a jeho formě a dále pro rozhodování ve věci podjatým služebním funkcionářem. Služební funkcionář posoudil obsah podaného odvolání a neshledal důvody pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí, proto věc předložil odvolacímu orgánu podle ust. § 190 odst. 5 služebního zákona.

Odvolací orgán posoudil věc tak, že zhodnotil řízení předcházející uložení kázeňského přestupku a konstatoval, že žalobce byl řádně seznámen s podklady pro rozhodnutí, byl poučen o svých právech a povinnostech podle služebního zákona a v průběhu řízení nebylo uplatněno ze strany žalobce ani jeho zmocněnce žádných námitek a připomínek. Rozhodnutí bylo řádně doručeno zmocněnci. Dospěl k závěru, že ve věci byl dostatečným způsobem zjištěn stav věci a nebylo třeba jej doplňovat.

K odvolací námitce nezákonnosti rozhodnutí pro vadu předcházejícího řízení odvolací orgán uvedl, že žalobce byl řádně poučen, řádně předvolán k ústnímu jednání, měl možnost nahlédnout do spisu, což tak učinil 23. 8. 2012 a zároveň měl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což učinil při ústním jednání dne 6. 9. 2012. Oznámení o zastupování zmocněncem bylo učiněno až dne 3. 9. 2012, když byl žalobce vyzván k účasti na ústním jednání. Žalobce měl možnost sám informovat zmocněnce o ústním jednání, což buď neučinil, nebo se zmocněnec přes jeho výzvu k ústnímu jednání nedostavil. Další úkony již služební funkcionář plně v souladu s ust. § 176 odst. 5 a 6 služebního zákona doručoval pouze zmocněnci.

Po zhodnocení předchozího řízení odvolací orgán dospěl k závěru, že kázeňského přestupku se žalobce dopustil, což řádným způsobem bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí i v odůvodnění správního orgánu I. stupně. Pochybení žalobce bylo spatřováno především v neúplném úředním záznamu členy hlídky JÍVA 422, aniž by do nich hlídka uvedla všechny rozhodné skutečnosti z místa události, resp. uvedla nepravdivé skutečnosti a navíc pochybení spatřuje v další skutečnosti, že odvolatel svým postupem na místě události přímo porušil článek 8 odst. 5 písm. a) závazného pokynu policejního prezidenta č. 110/2008, podle kterého

policista určený k výkonu obchůzkové služby mimo jiné zajišťuje provedení úkonů na místě činu, provedení neodkladných a neopakovatelných úkonů, jejich řádnou dokumentaci a plnění úkolů hlásné službě a zajištění dalších opatření. Další pochybení bylo spatřováno v nesepsání úplného a pravdivého úředního záznamu, ale na místě události přes skutečnost, že mezi osobami se mohl nacházet pachatel nebo pachatelé trestného činu nebo přestupku nezjistil totožnost tam zúčastněných osob a tato musela být později v průběhu šetření zjišťována jinými způsoby.

Odvolací orgán zhodnotil provedené dokazování služebním funkcionářem v daném případě za úplné a dostačující a námitky zmocněnce, že části skutkové věty „prověřování a dokumentace oznámení na místě činu“ jsou zcela nepřezkoumatelné pro neurčitost a nedostatek důvodů považoval odvolací orgán za účelové tvrzení. Účelovost spatřuje v pokusu o průtahy v řízení, neboť další důkazy nemohly přinést žádné nové skutečnosti. Odvolací orgán vycházel z hodnocení radiové komunikace hlídky JÍVA 422 služebním funkcionářem, a to bez nutnosti prokazovat, který člen hlídky tuto komunikaci vedl. Důležité jsou především skutečnosti v komunikaci obsažené, neboť o nich museli vědět oba členové hlídky. Radiová a telefonická komunikace je operačním střediskem vždy zaznamenávána pro případné další využití a je všeobecně známa i laické veřejnosti. Do úředního záznamu bylo uvedeno, že na místě nikoho nenašel a že chata, před kterou mělo dojít k události byla zamčená. Tvrzení odvolatele, že předmětný úřední záznam nese-psal, nečetl a jeho pouhým podepsáním nepřebírá kompletní a úplnou odpovědnost za jeho obsah, je z pohledu odvolacího orgánu účelové a zcela v rozporu s obecně právně pojímaným významem podpisu úřední listiny, kdy podpisem stvrzuje fyzická osoba projev vůle či skutečnosti v listině obsažené, v tomto případě vyjadřuje souhlas s obsahem úředního záznamu. Taktéž posoudil odvolací orgán námitku podjatosti služebního funkcionáře jako účelovou a bezpředmětnou. Služební funkcionář má vždy vůči účastníkovi kázeňského řízení postavení nadřízeného a tudíž se i z povahy tohoto řízení nemůže jednat o osobu zcela nezávislou. Ze spisového materiálu však nevyplývá, že by služební funkcionář měl nějaký osobní nebo jiný vztah k osobě odvolatele nebo projednávané věci, pro který by bylo možno vyslovit jeho podjatost. Na základě těchto skutečností odvolací orgán posoudil odvolání žalobce jako nedůvodné a zamítl je rozhodnutím ze dne 8. 2. 2013 a toto bylo napadeno žalobou.

V žalobě ze dne 12. 4. 2013 doručené soudu téhož dne žalobce především namítá, že rozhodnutí o odvolání je nezákonné, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a namítá prekluzi z následujícího důvodu. Žalobce doručil dne 4. 2. 2013 žalovanému doplnění odvolání o námitku prekluze, žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání v neprospěch žalobce dne 8. 2. 2013 a doručil jej žalobci 14. 2. 2013. Přes uvedený slet úkonů v závěru odvolacího řízení a tedy skutečnost, že žalovaný prokazatelně měl před vydáním rozhodnutí o odvolání doplnění odvolání ve své dispozici, rozhodnutí o odvolání vydal, aniž se doplněním odvolání jakkoliv zabýval, v odůvodnění rozhodnutí o odvolání žádnou zmínku o tom najít nelze.

Dále v žalobě se odvolal žalobce na lhůtu uvedenou v ust. § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru k příslušníku bezpečnostních sborů (dále jen o služebním poměru), kde poukázal na lhůtu počítanou podle měsíců. Na počítání lhůty se vztahuje též ust. § 211 odst. 2 zákona o služebním poměru. Prvoinstanční služební funkcionář se o jednání žalobce prokazatelně dověděl dne 1. 8. 2012, o čemž jasně svědčí doklad založený ve správním spise, posledním dnem lhůty počítané podle měsíců se stal 1. 10. 2012. Žalobce jednostranně sice udělil plnou moc zmocněnci dne 3. 9. 2012 a služební funkcionář

zmocněnci své prvoinstanční rozhodnutí podle ní doručil dne 18. 9. 2012, avšak zmocněnec v průběhu prvoinstančního řízení plnou moc nepřijal výslovně ani jinak, přijal ji až po uplynutí prekluzivní lhůty dne 2. 10. 2012, kdy z procesní opatrnosti jménem žalobce zpracoval a podal odvolání. Protože i akceptace plné moci má konstitutivní účinky, k jejímu přijetí s účinky ex nunc došlo až po uplynutí prekluzivní lhůty a rozhodnutí služebního funkcionáře nebylo v prekluzivní lhůtě řádně žalobci, a to s účinky pro žalobce, doručeno.

Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí o odvolání také z toho důvodu, že se žalovaný nevypořádal se zásadní argumentací žalobce, týkající se zpracování a podepsání úředního záznamu a nijak se nevypořádal ani s příslušným důkazním návrhem. Přestože navrhl grafologickou expertizu, která by měla prokázat, že úřední záznam žalobce nepodepsal, nebylo vyhověno. Za nepřezkoumatelné také považuje hodnocení radiové komunikace a ani s dalšími důkazními návrhy na zajištění originálu důkazu tj. audionahrávky nebo přístupu k němu tak, aby mohla být ověřena jeho autenticita se v řádně nevypořádal.

Dále žalobce namítal porušení svých práv v řízení před žalovaným, a to v tom případě, že v odvolacím řízení jednal senát poradní komise, aniž by o tom byl žalobce jakkoliv vyrozuměn. Žalobci bylo následně doručeno neoznačené a nedatované podání žalovaného vyhotovené pod č. j. ... a tímto podáním skutečně žádné protokolované jednání senátu poradní komise neproběhlo. Pouze bylo v tomto podání žalobci sděleno, že odvolací řízení žalovaný skončil a věc vrací prvoinstančnímu služebnímu funkcionáři, kterého zavázal svým právním názorem. Žalobci bylo tak dále dne 31. 1. 2013 doručeno vyrozumění služebního funkcionáře ze dne 18. 1. 2013 pod č. j. ..., a jímž mu bylo oznámeno, že žalovaný měl údajně přistoupit na právní argumentaci služebního funkcionáře a žalovanému bylo tak odvolání včetně spisového materiálu služebním funkcionářem opětovně postoupeno k rozhodnutí.

Žalobce po tomto názorovém veletoči žalovaného 4. 2. 2013 v rámci dialogu doručil své důležité doplnění odvolání o námitku prekluze a o této prekluzi v odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo žádné zmínky. Žalovaný se s touto námitkou nevypořádal. Proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Na výzvu soudu zmocněnec žalobce Mgr. Martin Obruča svým podáním došlým soudu 6. 5. 2013 uvádí, že žalobcem podepsaná plná moc ze dne 3. 9. 2012 je součástí správního spisu a byla udělena též jako procesní plná moc podle s.r.s. v předmětné věci tj. v řízení o kázeňském přestupku, zahájeném s žalobcem sdělením ředitele KŘ policie kraje Vysočina ze dne 20. 8. 2012, který posléze ve věci jako prvoinstanční služební funkcionář rozhodl rozhodnutím ze dne 13. 9. 2012. Tuto plnou moc jako zmocněnec akceptoval konkludentně, a to dne 2. 10. 2012, kdy na jejím základě podal odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí ředitele KŘ policie kraje Vysočina ze dne 13. 9. 2012, což je ve správním spise doloženo rovněž. Pro odstranění jakýchkoliv pochybností v řízení níže uvedeným podpisem výslovně stvrzuje, že plnou moc žalobcem udělenou dne 3. 9. 2012 přijímá.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 17. 6. 2013 uvádí, že k podstatnému porušení práv žalobce v řízení před žalovaným nedošlo a odkázal na své vysvětlení ve vyjádření, že žalobci dne 31. 1. 2013 doručil vyrozumění služebního funkcionáře ze dne 18. 1. 2013, kterým bylo oznámeno, že žalovaný měl údajně přistoupit na právní argumentaci služebního funkcionáře, žalovanému pak bylo odvolání opětovně postoupeno k rozhodnutí.

Žalobce následně v dalším řízení očekával, že mu žalovaný oznámí, kdy bude ve věci jednat senát poradní komise tak, aby žalobce mohl uplatnit za své osobní přítomnosti veškerá svá práva, vyplývající mu z ústního projednání jeho věci a příslušejícím před pravomocným skončením věci. V této souvislosti žalovaný odkázal pouze na rozsudek NSS ze dne 5. 10. 2011, č. j. 3Ads 70/2011.

Stran náležitosti plné moci souhlasí v tom, že plná moc byla žalobcem dne 3. 9. 2012 řádně udělena a podpis zmocněnce obsahovat nemusela. Akceptace takové plné moci může být potom písemná, učiněná do protokolu i konkludentně. Jestliže ovšem žalobce uvádí, že zmocněnec akceptoval plnou moc v daném případě konkludentně úkonem vyhotoveným dne 2. 10. 2012, kterým zmocněnec v zastoupení žalobce podal odvolání, je nutné takový výklad označit jako účelový. Zmocněnec (zde chybně označený jako advokát a profesionál v poskytování právních služeb) měl prvostupňové rozhodnutí prokazatelně doručené dne 18. 9. 2012. Pokud by zmocněnec byl přesvědčen, že mu bylo doručováno nesprávně, měl vrátit doručené rozhodnutí zpět prvostupňovému služebnímu funkcionáři. V opačném případě je nutné dovodit, že mezi žalobcem a zmocněncem existovala dohoda o plné moci, která byla zmocněncem akceptována, a to nejpozději konkludentně právě převzetím prvostupňového rozhodnutí dne 18. 9. 2012. V dalším se vyjadřoval k navrženým důkazům žalobcem obdobným způsobem jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K namítanému rozsudku NSS č. j. 3Ads 70/2011 ze dne 5. 10. 2011 žalovaný uvádí, že v daném případě, i když nebyl žalobce informován o jednání poradní komise policejního prezidenta, nedošlo k porušení zásady ústnosti jednání. Ze spisového materiálu je zřejmé, že se žalobce dne 6. 9. 2012 zúčastnil ústního jednání, při kterém byl seznámen s předmětem obvinění, bylo mu umožněno nahlédnout do spisového materiálu a měl možnost vyjádřit se k věci. Žalobci byl současně poskytnut CD – ROM s nahrávkami telefonické komunikace. Jestliže v odvolacím řízení nedošlo následně k doplnění spisového materiálu, nebyla uvedeným postupem porušena procesní práva žalobce. Z výše uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť oba účastníci s tímto postupem vyslovili souhlas.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán a po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně vycházel ze správního spisu žalovaného a posoudil celý obsah řízení v souladu s námitkami žalobce uvedenými v žalobě. Žalobce v žalobě jako relevantní námitku uvedl především skutečnost, že žalovaný se nezabýval jeho odvolací námitkou prekluze, už z toho důvodu posuzuje napadené rozhodnutí jako nezákonné a nepřezkoumatelné. Odvolal se na ust. § 186 odst. 9 zákona č. 361/03 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a na počítání času a lhůt v souvislosti s ust. § 211 odst. 2 cit. zákona. Dospěl k přesvědčení, že dvouměsíční lhůta stanovená ve výše uvedeném § 186 odst. 9 tj. 2 měsíce ode dne, kdy se služební funkcionář dověděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku a nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo, nebyl tento kázeňský trest uložen. V této souvislosti namítal, že rozhodnutí správního orgánu ze dne 13. 9. 2012, č. j. nebylo žalobci řádně doručeno.

Uvedl, že sice ve věci žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělil, že je zastoupen ve věci zmocněncem a doručil dne 3. 9. 2012 plnou moc, ale tato byla podepsána jenom žalobcem, nikoliv zmocněncem. Přesto správní orgán I. stupně doručoval tomuto zmocněnci a žalobce později uvedl, že zmocněnec akceptoval tuto právní moc až po uplynutí prekluzivní lhůty dne 2. 10. 2012.

Krajský soud v Brně vycházel z těchto relevantních námitek a ze správního spisu bylo zjištěno, že služební funkcionář se dozvěděl o jednání mající znak kázeňského přestupku dne 1. 8. 2012, jak vyplývá z informace o podezření ze spáchání kázeňského přestupku ze dne 30. 7. 2012. Ředitel krajského ředitelství policie svým podpisem stvrdil tuto informaci 1. 8. 2012. Z hlediska ust. § 186 odst. 9 služebního zákona od tohoto data plynula dvoutříměsíční lhůta a konec této lhůty byl stanoven na 1. 10. 2012. Nastává zde v tomto případě otázka, zda doručení prvostupňového rozhodnutí prostřednictvím zmocněnce bylo doručením správným. Jak bylo výše uvedeno, do správního spisu byla dne 3. 9. 2012 doručena plná moc pro zmocněnce Mgr. Martina Obruču, která však byla pouze podepsána žalobcem. Jak judikoval NSS ve svém rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 7Azs 4/2011 – 55 je pravda, že udělení plné moci předchází smlouva o plné moci mezi zmocnitelem a zmocněncem, ale plná moc samotná je jednostranným právním úkonem, který má písemnou nebo protokolární formu a který zmocnitel vůči správnímu orgánu či soudu osvědčuje existenci a rozsah zmocněncova oprávnění za něj jednat. Absence podpisu zmocněnce na plné moci nezakládá její neplatnost, stejně jako absence jejího přijetí zmocněncem při udělení plné moci ústně do protokolu. Možné je také konkludentní přijetí plné moci, které zde zmocněnec v žalobě popsal tak, že toto konkludentní přijetí nastalo až 2. 10. 2012, tj. po uplynutí dvoutříměsíční lhůty.

Soud vychází z toho, že žalobce tím, že jasně projevil svoji vůli, aby byl v řízení zastoupen, učinil vůči žalovanému procesní úkon, kterým uplatňoval své procesní právo na zastoupení. Jak vyplývá z ust. § 172 odst. 1 zákona o služebním poměru účastník si v řízení může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí, v níž musí být uveden rozsah zmocněncova oprávnění, jinak je neplatná. V tomto případě soud konstatuje, že písemná plná moc předložená správnímu orgánu I. stupně tyto podmínky splňovala a v souladu s výše citovanou judikaturou NSS byla dostačující pro to, aby byla akceptována správním orgánem I. stupně pro zaslání písemného vyhotovení rozhodnutí ve věci.

Následně poté soud posuzoval námitku prekluze, tak jak byla uplatněna v žalobě. Jak judikoval NSS ve svém rozsudku ze dne 24. 6. 2010, č. j. 4Ads 51/2010 – 77, je nutno vycházet z toho, že pro počátek běhu subjektivní lhůty pro uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek je rozhodující to, kdy se o spáchání kázeňského přestupku dozvěděl příslušný správní orgán reprezentovaný některým ze služebních funkcionářů příslušného služebního útvaru. Rozhodující je tedy to, zda a kdy se některý ze služebních funkcionářů o spáchání kázeňského přestupku dozvěděl. Ve věci není sporné, že počátek této lhůty připadá na 1. 8. 2012 a konec této lhůty by pak připadal na 1. 10. 2012. Podstatné je pro posouzení, zda k prekluzi došlo, to že na subjektivní dvoutříměsíční lhůtu stanovenou v ust. § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru je třeba nahlížet tak, že se jedná o lhůtu, v níž musí být vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře správního orgánu I. stupně. Tento výklad je třeba zaujmout nejen s ohledem na skutečnost, že v ust. § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru není výslovně uvedeno, že by ve dvoutříměsíční subjektivní lhůtě muselo být řízení o uložení kázeňského přestupku pravomocně ukončeno, resp. rozhodnutí o uložení kázeňského trestu muselo nabýt právní moci, ale i s přihlédnutím k faktickým

aspektům řízení o uložení kázeňského trestu. Je nutno vycházet též z toho, že lhůta pro rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře činí 90 dnů, je tedy sama o sobě delší než dvouměsíční lhůta pro vydání rozhodnutí služebního funkcionáře a je tak zřejmé, že dvouměsíční subjektivní lhůta stanovenou v ust. § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru nelze považovat za lhůtu, v níž musí rozhodnutí o kázeňském trestu nabýt právní moci, ale jde o lhůtu, v níž musí být vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře správního orgánu I. stupně. Tato lhůta uložená služebnímu funkcionáři v I. stupni k vydání rozhodnutí o uložení kázeňského trestu byla dodržena, neboť rozhodnutí bylo vydáno 13. 9. 2012 a není také sporné, že bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 18. 9. 2012. Je nutno také podotknout, že správní orgán doručuje zmocněnci na základě plné moci. Ze správního spisu vyplývá, že tuto plnou moc ze dne 3. 9. 2012 správní orgán I. stupně akceptoval, co se týče doručování a reagovat na to jestli je účastník řízení zastoupen zmocněncem či nikoliv může pouze tehdy, až se doví, zda je zastoupen, či event. došlo ke zrušení plné moci. V tomto případě ke zrušení plné moci ze strany žalobce ani zmocněnce nedošlo, takže námitka akceptace až 2. 10. 2012 je v tomto případě irelevantní. Jak bylo již výše uvedeno, ve správním řízení v I. stupni byla lhůta k vydání rozhodnutí o uložení kázeňského trestu dodržena a k prekluzi nedošlo.

K další námitce žalobce, že v řízení o kázeňském přestupku došlo k porušení práv žalobce, soud dospěl k závěru, že tato námitka je důvodná. Ze správního spisu vyplývá, že řízení o kázeňském přestupku bylo zahájeno 20. 8. 2012 a zahájení bylo doručeno žalobci 23. 8. 2012. Ústní jednání bylo nařízeno na 4. 9. 2012. Správní orgán I. stupně pak změnil termín ústního jednání na 6. 9. 2012, a tuto změnu převzal žalobce 27. 8. 2012. V průběhu doby byla správnímu orgánu zaslána plná moc o zmocnění ze dne 3. 9. 2012. Dne 6. 9. 2012 byl sepsán s žalobcem v ústním jednání záznam, z něhož bylo zjištěno, že podle § 172 odst. 1, § 174/1 písm. a), b), odst. 2 a další zákona o služebním poměru byl žalobce řádně poučen, bylo mu opětovně umožněno nahlížet do spisu. Z úředního záznamu vyplývá, že zmocněnec ústního jednání 6. 9. 2012 nebyl přítomen, ale ze spisu také vyplývá, že správním orgánem nebyl předvolán. Z tohoto záznamu také vyplývá vyjádření žalobce, který výslovně do protokolu uvedl, že si zvolil zmocněnce a veškerá práva včetně vyjádření realizuje jediné jeho prostřednictvím nebo za jeho účasti. Více se odmítl ve věci vyjádřit.

Přesto však správní orgán ve věci rozhodl svým rozhodnutím ze dne 13. 9. 2012, kterým byl žalobce uznán vinným kázeňským přestupkem, tak jak je výše uvedeno. Proti tomuto rozhodnutí zmocněnec, kterému bylo doručeno rozhodnutí 18. 9. 2012, podal odvolání dne 2. 10. 2012 (dle podacího razítka správního orgánu bylo převzato 5. 10. 2012). Dne 4. 2. 2013, převzato správním orgánem 5. 2. 2013, bylo odvolání doplněno o námitku prekluze.

Z rozsudku NSS 4Ads 55/2008 – 76 ze dne 31. 3. 2009 vyplývá, že postupem správního orgánu, jímž nebyla umožněna přítomnost zmocněnce žalobce při ústním projednání řízení o kázeňském přestupku z důvodu § 172 odst. 1, 2 zákona č. 361/2003 Sb., porušil služební funkcionář žalobcovo právo podle čl. 37 odst. 2 Listiny, který zaručuje každému právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení. Krajský soud je přesvědčen, že i zde je třeba vyjít ze základních zásad a pravidel jakéhokoliv řízení (trestního, správního), k nimž patří též zásada materiální pravdy a zásada aktivní účasti účastníků na řízení. Správní orgán (zde služební funkcionář) činí vše potřebné pro co nejúplnější zjištění skutečného stavu věci a postupuje přitom právě v úzké součinnosti s účastníky správního řízení. Není sice vázán jen návrhy účastníků, zjištěné poznatky a získané podklady posuzuje ve vzájemných souvislostech, avšak

účastníci řízení mají právo klást otázky svědkům a znalcům, právo i povinnost navrhnout důkazy, které jsou jim známy. Ty jsou pak podkladem pro rozhodnutí. V tomto směru je možno také odkázat na ustálenou judikaturu Ústavního soudu, například jeho nálezy č. j. II ÚS 98/1995 ze dne 5. 6. 1996, podle něhož postupem, jímž správní orgán neumožnil přítomnost zmocněnce být přítomen u ústního jednání porušil policejní orgán právo žalobce podle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje každému právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení. Z uvedeného vyplývá, že nutnost předchozího vyrozumění účastníků o ústním jednání a provádění dokazování vyplývá tudíž přímo z Listiny základních práv a svobod, zejména za situace, kdy z dosud provedeného dokazování, s ohledem na námitky žalobce, nelze bezpečně usoudit na takový stav, kdy je o věci možné spolehlivě rozhodnout.

Je tedy nutno shrnout, že dodržovat uvedené principy musí i správní orgány v řízení o kázeňském trestání podle zákona o služebním poměru.

Všechny tyto skutečnosti vedou krajský soud k závěru, že žalobci se podařilo dovolat důvodu žaloby uvedené dle soudního řádu správního, tedy tvrzené vady řízení před správním orgánem, spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhoduje, napadené rozhodnutí správního orgánu musí zrušit (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.).

Vzhledem k tomu, že k porušení práv žalobce došlo už ve správním řízení I. stupně přistoupil soud ke zrušení obou správních rozhodnutí jak v prvostupňového tak druhostupňového a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení se závazným právním názorem, jak má v řízení dále postupovat, tj. odkazuje na odůvodnění uvedené v tomto rozsudku a ukládá povinnost správním orgánům vycházet ze správního názoru Krajského soudu v Brně výše vyjádřeného. V této souvislosti soud upozorňuje na to, že správní orgán I. stupně je povinen znovu projednat věc žalobce za přítomnosti zmocněnce a v této věci opětovně posoudí jednání žalobce ale je zapotřebí také posoudit věc i z hlediska ust. § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru, neboť bylo zrušeno i prvostupňové rozhodnutí.

Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení vycházejí přitom z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci byl žalobce úspěšný, soud mu přiznal právo na náhradu nákladů řízení v plné výši, neboť neshledal existenci důvodů, které by měly vést byť i jen k částečnému nepřiznání těchto nákladů. Ve věci žalobce vynaložil na nákladech pouze částku 3.000 Kč za soudní poplatek. Soud tedy uložil žalovanému povinnost uhradit žalobci tuto

částku do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zmocněnce žalobce Mgr. Martina Obruči, se sídlem 130 00 Praha 3, Biskupcova 1713/25.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 10. prosince 2013

JUDr. Milada Haplová, v. r.
předsedkyně senátu